Què passa quan compartim fotos de les nostres criatures a les xarxes?

Liliana Arroyo, especialista en innovació social digital, ens ho explica

[inicicentrareport]La nostra criatura ha començat a parlar. Ens fa molta il·lusió. Fem un vídeo i el pengem a Instagram. Les fotos de les vacances, de la primera dent, d'aquell dia que va punxar els macarrons ell solet amb la forquilla, del primer dia d'escola.

El rastre que generem amb tots els continguts que queden a la xarxa, els bocinets dels nostres gustos, preferències, les nostres intimitats, les nostres escenes van quedant penjats als diversos llocs de la xarxa (dependrà de com les tinguem configurades), s'anomenen **empremta digital.**

Aquesta empremta digital té una identitat pròpia. Segons ens explica la Liliana Arroyo, especialista en innovació social digital, **hi ha un naixement digital i un altre biològic**. Hi ha infants que han nascut abans digitalment amb la fal·lera de penjar ecografies a les xarxes per anunciar que les famílies estan embarassades. Sol haver-hi una associació bastant alta entre persones que solen ser bastant compartidores a les xarxes en general i persones que després quan estan en criança comparteixen la criança a les xarxes.

En l'àmbit psicològic i sociològic **s'entén aquesta necessitat de compartir, d'expandir l'alegria de mostrar la família** i de compartir moments de complicitat, la primera dent, la primera passa, **però no ens n'adonem que això està nodrint l'empremta digital d'una personeta**, que tot i que és menor d'edat en aquest moment, i tot i que és la nostra criatura, en algun moment voldrà tenir dret a la seva pròpia identitat i dret a construir-la.

Aquí és on rau la gran diferència o el que les famílies haurien de considerar per fer un canvi de xip. **Hi ha famílies que tenen una línia molt fina entre compartir la seva criança en obert** i tractar la seva criatura com una mena de mico de fira o trofeu que cal anar exhibint.

No hauríem de fer res a les nostres criatures que no faríem a una amistat amb una identitat ja formada. Hi ha vàries cartes de drets i responsabilitats digitals però només la catalana ha tingut en compte la visió dels menors. **Moltes vegades no són considerats perquè creiem que són una extensió nostra**.

Les criatures estan sota la nostra tutela mentre no poden ser persones autònomes amb veu i vot, però no deixen de ser persones des del dia que neixen. Una de les primeres coses que vam fer va ser grups de discussió amb menors per veure **quin era l'ecosistema digital en el qual volien habitar**.

Va ser molt interessant perquè va sortir un rebuig molt gran al sharenting, és a dir a les famílies supercompartidores. És un problema que va en augment. Segons un estudi u**na criatura quan arriba als 3 anys de vida té unes 1.500 fotos disponibles a internet** sobre ell o ella i si fem números vol dir més d'una foto al dia de mitjana.

Evidentment hi ha una minoria de pares i mares que incentiven que la criatura sigui l'estrella i veuen a la criatura com una forma de fer diners, cosa que no deixa de ser una **perversió digital de les famílies** que abans portaven a les criatures a agències de models per fer anuncis de

bebès a famílies que volien que la seva criatura fos artista de cine.

Ara amb les xarxes socials això s'ha democratitzat molt. Les famílies no són prou conscients del que això està passant. Per això convidaria a les famílies a pensar què passava quan convidaven a amics i amigues seus i seves a casa i veien que la mare/pare treia fotos de l'àlbum familiar del fill o filla amb bolquers sense el seu consentiment i com creuen que se sentiran els seus fills o filles **se n'adonin que tota la seva vida està penjada a internet,** aquella paraula que deia malament, tot allò que havia fet o havia dit.

Hi va haver un cas concret molt polèmic d'unes influencers que quan van arribar als 15-16 anys van decidir obrir-se els seus comptes i van descobrir que tota la seva vida ja estava compartida i es van sentir una mica efecte show de Truman.

És molt important **entendre que allò que compartim a les xarxes amb els nostres fills és d'una altra persona,** d'una altra vida, un altre cos. Podem decidir compartir nosaltres, situacions però no cal que surti ni la criatura sencera ni el rostre de la criatura ni que la criatura sigui la protagonista de la foto.

Per molt que posis emogis estàs donant molta informació d'on has fet la foto, on estàs, quan has fet la foto... **Educar en el consentiment és una qüestió molt important.** També ens passa als adults: anem a sopar i algú sense consentiment penja una foto i etiqueta a tothom del grup, i això és una mala pràctica a nivell de privacitat, respecte i manca de consentiment.

Educar en el consentiment passa per g**enerar un espai de conversa** perquè moltes vegades hi ha un sentit de la identitat que ja es té abans de tenir 18 anys, i és un moment molt interessant per poder-ho parlar amb les nostres criatures. T'agrada? Et ve de gust? Com la pengem?

[GotaVerdaPle]Les 3 regles d'or: Eufòria, la iaia i les males intencions

Eufòria: És necessari penjar-ho o estàs en un moment d'eufòria i tens com un moment d'urgència. Moltes vegades aquesta necessitat disminueix als cinc minuts

Iaia: Allò que pengis pensa que es pot convertir en el tema del dinar del proper diumenge. Et ve de gust això?

Males intencions: Algú amb males intencions es pot presentar a recollir la teva criatura a l'escola perquè sap a quina escola va perquè ho pot intuir per la informació que li has donat amb altres fotos?

[ficentrareport]